

10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo uznając, iż opodatkowanie spółki brytyjskiej w odniesieniu do zysków zagranicznych spółek zależnych „w zakresie, w jakim można je przypisać aktywom i działaniom krajowym” nie stanowi ograniczenia swobody przedsiębiorczości oraz że kwestionowany środek nie jest konieczny do zapewnienia zgodności ze swobodami określonymi w traktacie.

Na poparcie skargi (tytułem żądania ewentualnego) o stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji, skarżąca podnosi następujący zarzut:

11. Zarzut jedenasty dotyczy tego, że nawet gdyby (co jest kwestionowane) kwestionowany środek wiązał się z systemem pomocy państwa, Komisja naruszyła prawo uznając, że odzyskanie pomocy nie narusza podstawowych zasad prawa Unii oraz nakazując odzyskanie pomocy niezależnie od tego, czy zakładanie kontrolowanych spółek zagranicznych i udzielanie przez nie pożyczek spółkom niebędącym rezydentami, które należą do grupy kapitałowej, wiązało się w rzeczywistości z korzystaniem ze swobody przedsiębiorczości lub swobodnego przepływu kapitału. W szczególności w niniejszej sprawie odzyskanie pomocy naruszyłyby przysługującą skarżącej swobodę przedsiębiorczości zgodnie z art. 49 TFUE oraz swobodny przepływ kapitału zgodnie z art. 63 TFUE. W odniesieniu do tego rodzaju naruszenia należy stwierdzić nieważność nakazu odzyskania pomocy, o którym mowa w art. 2 zaskarżonej decyzji.

- (¹) Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. 2016, L 193, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (tekst jednolity) (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 12 listopada 2019 r. – Sheldon i Kingfisher International/Komisja

(Sprawa T-775/19)

(2020/C 45/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sheldon Holdings Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) i Kingfisher International Holdings Ltd (Londyn) (przedstawiciele: adwokaci G. Motta i N. Baeten)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- (i) stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie pomocy państwa nr SA.44896 wdrożonej przez Zjednoczone Królestwo dotyczącej zwolnienia podatkowego dla finansowania grup kontrolowanych spółek zagranicznych (Dz.U. 2019, C 216, s. 1) w całości;
- (ii) tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2019/1352 w zakresie, w jakim stwierdzono w niej, że sekcja 371 ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] stanowi niezgodną z prawem pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- (iii) tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2, 3 i 4 decyzji Komisji (UE) 2019/1352;
- (iv) w każdym wypadku, obciążenie Komisji Europejskiej wszystkimi kosztami poniesionymi w związku z niniejszą skargą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jedenaście zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja wybrała nieważny system odniesienia do celów analizy selektywności. Oceniany w kontekście właściwego systemu odniesienia program zwolnienia podatkowego dla finansowania grup („kwestionowany środek”) nie stanowi odstępstwa i nie jest selektywny.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja zasadniczo błędnie zrozumiała charakter głównego celu wybranego systemu odniesienia i nie uwzględniła wszystkich celów tego systemu, co doprowadziło do zastosowania przez Komisję niepełnego i hipotetycznego systemu odniesienia.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja zasadniczo błędnie określiła rolę kwestionowanego środka, najwyraźniej w oparciu o niewłaściwą podstawę techniki legislacyjnej. Prawdłowo rozumiany, kwestionowany środek nie stanowi odstępstwa od wybranego przez Komisję systemu odniesienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja błędnie stwierdziła, iż kwestionowany środek wprowadza rozróżnienie między przedsiębiorstwami, które w świetle celów wybranego przez Komisję systemu odniesienia są porównywalne.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja nie uznała, iż kwestionowany środek nie stanowi selektywnej korzyści, ponieważ wynika on z zasad przewodnich i z charakteru wybranego przez Komisję systemu odniesienia oraz stanowi nieodłączny mechanizm niezbędny dla funkcjonowania i skuteczności tego systemu.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że decyzja Komisji przekracza uprawnienia Komisji w dziedzinie pomocy państwa, co jest sprzeczne z suwerennością podatkową Zjednoczonego Królestwa.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że prowadzenie przez Komisję postępowania wyjaśniającego w sprawie kwestionowanego środka naruszyło art. 108 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 6 rozporządzenia (UE) 2015/1589⁽¹⁾, jak również spoczywający na Komisji obowiązek dobrej administracji na podstawie art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
8. Zarzut ósmy dotyczący tego, że Komisja naruszyła spoczywający na niej obowiązek uzasadnienia wynikający z art. 296 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący tego, że Komisja nie uznała, iż sekcja 371 ID Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [ustawy podatkowej z 2010 r. (przepisy międzynarodowe i inne)] była całkowicie uzasadniona i nie stanowiła selektywnej korzyści.
10. Zarzut dziesiąty dotyczący tego, że nie należy nakazywać odzyskania pomocy, ponieważ w następstwie sprawy C-196/04 Cadbury Schweppes⁽²⁾ naruszyłyby to ogólne zasady prawa Unii Europejskiej dotyczące podstawowej swobody przedsiębiorczości.
11. Zarzut jedenasty dotyczący tego, że nie należy nakazywać odzyskania pomocy, ponieważ nakazy Komisji dotyczące odzyskania pomocy są wynikiem przekroczenia uprawnień i naruszają ogólne zasady prawa Unii dotyczące zwrotu pomocy państwa przyznanej niezgodnie z prawem.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015, L 248, s. 9).

⁽²⁾ Wyrok Trybunału z dnia 12 września 2006 r., Cadbury Schweppes i Cadbury Schweppes Overseas (C-196/04, EU:C:2006:554).